

Psalm 106 (105) /wg BT wyd. 4/

¹ Alleluja.

Chwalcie Pana, bo dobry,
bo na wieki Jego łaskawość.

² Któż opowie dzieła potęgi Pana,
ogłosi wszystkie Jego pochwały?

³ Szczęśliwi, którzy strzegą przykazań,
w każdym czasie czynią to, co sprawiedliwe.

⁴ Pamiętaj o nas, Panie, gdyż masz upodobanie w swym ludzie.
Przyjdź nam z pomocą,

⁵ abyśmy ujrzeli szczęście Twych wybranych,
radowali się radością Twojego ludu,
chlubili się razem z Twoim dziedzictwem.

⁶ Zgrzeszyliśmy, wraz z naszymi przodkami,
popętniliśmy nieprawość, żyliśmy występnie.

⁷ Ojcowie nasi w Egipcie
nie pojęli Twych cudów,
nie pamiętali ogromu łask Twoich,
lecz zbuntowali się przeciw Najwyższemu nad Morzem Czerwonym.

⁸ Ale ocalił ich przez wzgląd na swoje imię,
aby objawić swoją potęgę.

⁹ Zgromił Morze Czerwone i wyschło,
i poprowadził ich przez fale jakby przez pustynię.

¹⁰ I ocalił ich z ręki ciemiezcy,
i z ręki przeciwnika uwolnił.

¹¹ Wody pokryły ich wrogów:
ani jeden z nich nie pozostał.

¹² Słowom więc Jego uwierzyli
i śpiewali Jemu pochwały.

¹³ Szybko o dziełach Jego zapomnieli:
na Jego radę nie czekali.

¹⁴ Pałali żądzą na pustyni,
na próbę wystawiali Boga na odludziu.

¹⁵ Uczynił zadość ich żądaniu,

lecz zesłał na nich zarazę.

¹⁶ Zazdrościli Mojżeszowi w obozie,
Aaronowi, świętemu Pańskiemu.

¹⁷ Otwarła się ziemia i połknęła Datana,
i nakryła zgraje Abirama.

¹⁸ I ogień zapłonął przeciw ich zgrai,
i płomień spalił bezecnych.

¹⁹ U stóp Horebu zrobili cielca
i oddawali pokłon ulanemu posągowi.

²⁰ Zamienili swą Chwałę
na wizerunek cielca jedzącego siano.

²¹ Zapomnieli o Bogu, który ich ocalił,
który wielkich rzeczy dokonał w Egipcie,

²² dziwów - w krainie Chama,
zdumiewających - nad Morzem Czerwonym.

²³ Postanowił ich zatem wytracić,
gdyby nie Mojżesz, Jego wybraniec:
on wstawił się do Niego,
aby gniew Jego odwrócić, by ich nie wyniszczył.

²⁴ I wzgardzili wspaniałą ziemią,
nie uwierzyli Jego słowu.

²⁵ Ale szemrali w swoich namiotach,
nie słuchali głosu Pańskiego.

²⁶ I przysiągł im z ręką podniesioną,
że powali ich na pustyni,

²⁷ że ich potomstwo rozproszy wśród ludów,
że ich rozsypie po krajach.

²⁸ Potem przystali do Baal-Peora,
spożywali z ofiar dla bogów umarłych.

²⁹ Drażnili Go swymi postępkami
i spadła na nich plaga.

³⁰ Lecz powstał Pinchas, odbył sąd
i zaraza ustąpiła.

³¹ Uznano mu to za czyn sprawiedliwy
z pokolenia na pokolenie, na zawsze.

³² Rozdrażnili Go znowu przy wodach Meriba;
przez nich nieszczęście spotkało Mojżesza,
³³ bo rozgoryczyli jego ducha
i nierozważnie powiedział swymi wargami.
³⁴ Nie wytracili narodów,
jak im to Pan nakazał.
³⁵ Lecz się zmieszali z poganami
i nauczyli się ich uczynków;
³⁶ poczęli czcić ich bałwany,
które się stały dla nich pułapką.
³⁷ I składali w ofierze swych synów
i swoje córki złym duchom.
³⁸ I krew niewinną przelali:
<krew synów swoich i córek,
które złożyli w ofierze posągom kananejskim.>
I ziemia krwią się skalala,
³⁹ a oni się splamili swoimi czynami
i swoimi występkami dopuścili się wiarołomstwa.
⁴⁰ Gniew Pana zapłonął przeciw Jego ludowi,
tak iż poczuł wstręt do swego dziedzictwa.
⁴¹ I wydał ich w ręce pogan,
a zapanowali nad nimi ich przeciwnicy.
⁴² Ich wrogowie znęcali się nad nimi;
pod ręką ich doznawali ucisku.
⁴³ Wielokrotnie ich uwalniał,
oni zaś sprzeciwiali się Jego planom,
ginęli zatem przez swe nieprawości.
⁴⁴ Lecz wejrzał na ich utrapienie,
gdy wysłuchiwał ich błagań.
⁴⁵ I wspomniął dla ich dobra na swoje przymierze
i pożałował ich w swej wielkiej łaskawości.
⁴⁶ I wzbudził dla nich litość u wszystkich,
co ich uprowadzili w niewolę.
⁴⁷ Ratusz nas, Panie, Boże nasz,
zgromadź spośród narodów,

abyśmy wielbili święte imię Twoje
i dumni byli z Twej chwały.

⁴⁸ Błogostawiony Pan, Bóg Izraela,
od wieków na wieki!
A cały lud niech powie: Amen!
Alleluja!

Chwalcie Pana, bo dobry! Zazwyczaj przystępujemy do modlitwy z jakimś „planem”, jak ona ma przebiegać, ale niekiedy w jej trakcie następuje zmiana, pod wpływem nowej myśli, natchnienia, słowa. Psalm 106 może ilustrować taką właśnie sytuację. Rozpoczyna się on wezwaniem do uwielbienia Boga w Jego dobroci i łaskawości (por. Ps 118,1; 136,1) i sygnalizuje zamiar wspomnienia Jego dzieł. Zaraz potem pojawia się prośba o pomoc Boga dla Jego ludu, aby odzyskał szczęście i radość życia z Bogiem. A błaganie, jak to często bywa w Psalterzu, prowokuje do skruchy i wyznania swej winy. W tym psalmie obejmuje ono „dzieje grzechu” Izraela od czasów jego pobytu w Egipcie, aż – prawdopodobnie – do niewoli babilońskiej. Wobec niewierności i niewdzięczności Izraela tym bardziej jednak objawia się wierność i łaskawość Boga wobec tego ludu.

Zgrzeszyliśmy wraz z naszymi przodkami. To wyznanie sprawia, że przypomnienie niewierności Izraela nie jest tu tylko pouczającym opowiadaniem (por. Ps 78), lecz stanowi zbiorowe wyznanie grzechów, nieodłączny warunek prośby o przebaczenie i wybawienie.

Psalmista przywołuje wydarzenia znane z opisów księgi Wyjścia, Liczb, czy Powtórzonego Prawa. Charakterystyczne jest podkreślanie faktu, że popełnianie nieprawości, czy bałwochwalstwo, było wyrazem buntu przeciw Jahwe, który zawarł z nimi przymierze, było zapominaniem o Jego łaskawości względem Izraela, lekceważeniem Jego rad, wzgardzeniem obietnic. Zasługiwali na karę i taką Bóg zsyłał na nich w postaci nieprzyjaciół, kataklizmów, albo innych nieszczęść. Swoimi kolejnymi występkami i brakiem opamiętania coraz bardziej „drażnili” i „pobudzali Boga do gniewu” („rozdrażnienie” i „gniew” przypisane Bogu zostały na drodze odniesienia do ludzkich reakcji).

Ale ocalił ich przez wzgląd na swoje imię. Psalmista podkreśla, że ocalenie Izraela z Egiptu dokonało się jedynie poprzez akt Bożej łaskawości. Nie wspomina o obietnicach danych patriarchom, lecz ukazuje je jako dzieło objawienia się Boga i Jego potęgi. W jednym przypadku wspomina Mojżesza, jako orędownika, który wstawił się u Boga za swym ludem (w.23), a w innym kapłana Pinchasa, który odbył sąd nad winnymi i powstrzymał karę Bożą (w.30). W zakończeniu psalmu czytamy, że Pan wielokrotnie „wejrzał na ich utrapienie, gdy wysłuchiwał ich błagań, i wspomniął dla

ich dobra na swoje przymierze i pożałował ich ... i wzbudził dla nich litość u wszystkich, co ich uprowadzili w niewolę” (ww.44-46).

W dziejach Izraela objawiła się wierna miłość Boga i Jego miłosierdzie. Poprzez Jezusa Chrystusa łaskawość Boga objęła cały rodzaj ludzki, który Bóg wybrał sobie w dziele stworzenia.

Błogosławiony Pan, Bóg Izraela. Psalm 106 kończy się liturgicznym aktem oddania chwały Bogu, który stanowi znak zakończenia kolejnej, czwartej części księgi Psalmów.

Boże Ojczy, Ty wielokrotnie objawiłeś swoją łaskawość wobec ludu Izraela, okaż swe miłosierdzie wszystkim ludziom odkupionym drogocenną krwią Chrystusa. Który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv